

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 1182/2019
21.11.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела одузимање малолетнег лица из члана 191. став 3. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Владимира Рајића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину Кн 85/18 од 20.09.2018. године и Вишег суда у Зрењанину Кжн 99/18 од 09.04.2019. године, у седници већа одржаној дана 21.11.2019. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину Кн 85/18 од 20.09.2018. године и Вишег суда у Зрењанину Кжн 99/18 од 09.04.2019. године у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљене у преосталом делу одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину Кн 85/18 од 20.09.2018. године, окривљена АА, оглашена је кривом, због кривичног дела одузимање малолетног лица из члана 191. став 3. КЗ, па јој је изречена условна осуда тако што је утврђена казна затвора у трајању од два месеца и истовремено одређено да се ова казна неће извршити ако окривљена у року од једне године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. На основу члана 264. став 1. у вези члана 261. став 2. ЗКП, окривљена је обавезана да на име судског паушала плати износ од 5.000,00 динара, у року од 30 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Зрењанину Кжн 99/18 од 09.04.2019. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене АА, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљене АА, адвокат Владимир Рајић због повреда закона из члана 439. тачка 1) и тачка 3) и члана 441. став 4. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд захтев усвоји и побијане одлуке преиначи

тако што ће окривљену ослободити од оптужбе да је извршила предметно кривично дело или да се исте одлуке укину у целини или делимично и да се предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљене Републичком јавном тужиоцу, па је на седници већа коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство, у смислу члана 448. став 2. ЗКП, не би било од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет и након оцене навода у захтеву, нашао:

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљене АА у захтеву за заштиту законитости истиче да у конкретном случају нема противправности, па самим тим ни кривичног дела одузимање малолетног лица из члана 191. став 3. КЗ, за које је окривљена оглашена кривом правноснажном пресудом, у ситуацији када су радње окривљене предузете у најбољем интересу детета. Поред тога, бранилац у захтеву наводи и то да се у конкретном случају ради о делу малог значаја, због незнатности или одсутности штетних последица што је такође основ за искључење противправности дела окривљене.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљене Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Према одредби члана 191. став 3. Кривичног законика („Сл. гласник РС“, бр.94/16), кривично дело одузимање малолетног лица из члана 191. став 3. КЗ, чини онај ко онемогућава извршење одлуке надлежног органа којом је одређен начин одржавања личних односа малолетног лица са родитељем или другим сродником.

По налажењу овога суда чињенични опис предметног кривичног дела дат у изреци првостепене пресуде садржи све чињенице и околности које чине законска обележја кривичног дела одузимање малолетног лица из члана 191. став 3. КЗ, и то како оне које се односе на радњу извршења кривичног дела тако и оне које се тичу субјективног односа окривљене према извршеном делу.

У изреци првостепене пресуде наведено је да је окривљена у два наврата током 2016. године онемогућавала извршење правноснажног и извршног решења Основног суда у Зрењанину број 10 П2 733/2013 од 12.03.2015. године којим је одређен начин одржавања личних односа малолетног ББ, са родитељем – оцем, општећеним ВВ, тако што истом није омогућавала одржавање личних односа са малолетним дететом, на начин како је то утврђено наведеним решењем, тако што није у одређено време доводила малолетно дете у просторије Центра за социјални рад Града Зрењанина да се види са оцем у заказано време, на који начин су јасно одређена објективна обележја кривичног дела одузимање малолетног лица из члана 191. став 3. КЗ, прописана у законском опису бића кривичног дела, а из којих обележја произлази да је понашање окривљене противправно.

Због свега наведеног, неосновано бранилац окривљене истиче да су побијане пресуде донете уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, а како је правноснажном пресудом утврђено да је у најбољем интересу детета

поштовање одлуке суда у погледу одржавања личних односа са оцем, те да окривљеној није било први пут да не доведе дете у просторије Центра за социјални рад, ради виђања са оцем, то наводи браниоца окривљене да је у конкретном случају искључена противправност дела и да се ради о делу малог значаја нису од утицаја на постојање наведене повреде закона, јер бранилац истима даје сопствену оцену утврђених чињеница из којих изводи своје правне закључке, другачије од оних који су дати у нижестепеним пресудама.

Надаље, бранилац у захтеву формално истиче повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, али из образложења захтева произлази да се суштински указује на то да је другостепени суд повредио одредбе члана 432. и 445. ЗКП, тиме што није одлучио о допуни жалбе браниоца окривљене изјављеној против првостепене пресуде.

Према наводима захтева исказ сведока ГГ, представника Центра за социјални рад Града Зрењанина, погрешно је од стране нижестепених судова прихваћен као објективан и истинит, те да је у току поступка било неопходно обавити вештачење од стране вештака психолога на околност да ли су предузете радње окривљене у најбољем интересу детета и да ли су у конкретном случају наступиле било какве штетне последице за дете, који предлог је од стране суда одбијен, којим наводима бранилац окривљене оспорава оцену доказа и таквом оценом чињенично стање утврђено у правноснажној пресуди.

Поред тога, бранилац истиче и то да другостепени суд у својој одлуци није навео како је утврдио умишљај окривљене чиме се указује да правноснажна пресуда не садржи разлоге о чињеници која је предмет доказивања, који недостатак пресуде је прописан као битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

У захтеву за заштиту законитости бранилац указује да је у току поступка тражио да окривљена буде ослобођена од плаћања трошкова поступка и паушала јер не би могла да их исплати без штете по малолетно дете које мора да издржава, о чему другостепени суд није дао разлоге, чиме је повређен закон из члана 441. став 4. ЗКП. Међутим, бранилац окривљеног, иако се у наведеном делу захтева формално позива на повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП, изнетим наводима захтева у суштини указује да другостепени суд није ценио истакнути жалбени навод браниоца, што представља повреду закона из члана 460. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости, против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреда закона из члана 432, члана 445. члана 438. став 2. тачка 2) и члана 460. ЗКП, нити због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног АА у овом делу оценио као недозвољен.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић